

Bài Thơ Này Dễ Thương Em Cầm Lên Hôn Nhé

Có người hỏi nhà Sư: “Thưa, Niết Bàn đâu ạ?”. “Niết Bàn là Cõi Lạ, Thầy không biết ở đâu / vì Thầy sống không cầu / mong mình về chỗ đó.”. Người hỏi thấy mắc cỡ, chào Thầy đi ra vườn. Lòng chợt nghĩ Thiên Đường / với Niết Bàn, là một?

Rời xa Chùa Một Cột, người đó tới Nhà Thờ. Đứng một lúc, bơ vơ / đếm tiếng chuông từng giọt...

Người đó nghe buồn buồn: “Sống để hỏi hay sao? Có thể chỗ nào cao / là Niết Bàn, dám lắm? Có thể chỗ thăm thẳm, đó là chốn Thiên Đường?”.

...rồi người đó nghe buồn, trở về nhà ngắm ngôi, ngắm mây trời trôi nổi...thấy mình càng bơ vơ!

Người đó...là bài thơ / nãy giờ tôi viết nháp. Tôi lắng nghe tiếng nhạc / gió vi vu trong vườn. Con bướm trắng chập chờn / quanh cành hoa hé nụ. Trên chóp cây, tu hú, đâu đến đậu rồi bay...Chim tu hú thật hay: suốt đời đi để mượn, suốt đời nó lẩn trốn một chỗ là...Quê Hương! Nó giống tôi, tha phương, ôm tấm lòng cầu thực; nó giống tôi, nuốt nhục...làm một gã tàn binh!

Viết đến đây, giật mình! Tư tưởng mình, chừng đó? Biết tìm ai để gỡ / lòng mình như khói sương...

Bài thơ này dễ thương, em cầm lên hôn nhé!

Trần Văn Lệ